

Lluita de titans, la memòria, material d'enderroc

[per Jordi Bordes](#)

Ja ho diu Benet i Jornet que la memòria serveix per justificar. Construir una defensa a partir de les restes d'una vivència passada és relativament fàcil, si no hi ha proves o testimonis que ho contradiguin. Per una altra banda, també és fàcil construir a partir dels mateixos vestigis una declaració acusatòria. Aquest és el punt de partida i la clau de "Prendre partit". Josep Maria Pou ha servit al text aportant una mirada honesta, sense més intenció que servir a la controvèrsia. I ho aconsegueix. La informació es va donant en comptagotes i el públic va aprovant, per moments, les disquisicions d'uns i altres. És un text en el que, a més de fer evident que l'art no és innocu a la influència de la política, cap veritat és absoluta. I que entre l'abús i l'heroïtat hi ha una àmplia gamma de covardies.

El director juga amb un repartiment notablement jove. La contenció domina en un espai grandios i pobre, alhora. Un lloc poc acollidor i esventrat, en què no sembla possible la conciliació. Tant incorrecte és atrinxerar-se en la ignorància, com fer-ho en la convicció que l'opinió pròpia ha de prevaldre sobre les altres. Amb o sense proves. Amb soroll mediàtic o amb el silenci de l'oblit. Espectacle que dóna per a una bona conversa després de la sessió, amb la parella o amb la colla que ha compartit funció. Molt recomanable.

(Recomana.cat -12/12-14)